beschikking

RECHTBANK DEN HAAG

Meervoudige Kamer

Rekestnummer:
Zaaknummer:
Datum beschikking: 6 augustus 2026

Internationale kinderontvoering

Beschikking op het op 19 juni 2026 ingekomen verzoek

de moeder,
wonende op een bij de rechtbank bekend adres,
advocaat: mr. te

Als belanghebbende wordt aangemerkt

hierna te noemen: de vader,
wonende op een bij de rechtbank bekend adres.

Als informant wordt aangemerkt:

Stichting Leger des Heils Jeugdbescherming en Reclassering,
voorlopig voogdes over de na te noemen minderjarige.

Procedure
Bij beschikking van deze rechtbank van 24 juni 2026 is de landelijk werkende Stichting Leger des Heils Jeugdbescherming & Reclassering belast met de voorlopige voogdij over van 24 juni 2026 tot en met 8 juli 2026. Iedere verdere beslissing is aangehouden.

Bij beschikking van 7 juli 2026, schriftelijk uitgewerkt op 9 juli 2026, van deze rechtbank is de Stichting Leger des Heils Jeugdbescherming en Reclassering met de voorlopige voogdij over belast van 8 juli 2026 tot het moment – voor zover het verzoek van de moeder tot teruggeleiding zal worden toegewezen – dat die beslissing tot teruggeleiding ten uitvoer zal zijn gelegd.

Bij beschikking van deze rechtbank van 9 juli 2026 is mr. drs. benoemd tot bijzondere curator over Iedere verdere beslissing is aangehouden.

De rechtbank heeft wederom kennisgenomen van de stukken, waaronder nu ook:
- de e-mailberichten van 5 juli 2026, met bijlagen, van de vader;
- de e-mailberichten van 6 juli 2026 van de vader;
- het e-mailbericht van 10 juli 2026 van de vader;
- de e-mailberichten van 14 juli 2026, met bijlagen, van de vader;
- het e-mailbericht van 15 juli 2026 van de vader;

- het e-mailbericht van 17 juli 2026, met bijlagen, van de vader;
- het verslag van 21 juli 2026 van de bijzondere curator;
- het e-mailbericht van 21 juli 2026 van de vader;
- het F9 formulier van 21 juli 2026 van de moeder;
- de brief van 22 juli 2026 van de moeder;
- het e-mailbericht van 23 juli 2026 van de vader.

is in de gelegenheid gesteld zijn mening kenbaar te maken en heeft daar geen gebruik van gemaakt.

Op 23 juli 2026 is de behandeling op de zitting van de meervoudige kamer voortgezet. Hierbij zijn verschenen:

- de moeder (online), bijgestaan door haar advocaat en een tolk, (online);
- de vader (online) en een tolk, (online);
- de bijzondere curator (online);
- namens de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: de Raad);
- namens het Leger des Heils (hierna: de gecertificeerde instelling).

Feiten

- De vader en de moeder zijn met elkaar gehuwd op te Odesa in Oekraïne. Bij uitspraak van de Primorski-districtsrechtbank Odesa is het huwelijk tussen de ouders ontbonden.
- Partijen zijn de ouders
  - geboren op te Odesa, Oekraïne (hierna te noemen:
  - geboren op te Odesa in Oekraïne (hierna te noemen:
- De ouders zijn gezamenlijk belast met het ouderlijk gezag.
- De moeder heeft de Oekraïense en de Amerikaanse nationaliteit. De vader en hebben de Oekraïense nationaliteit.
- De moeder heeft zich gewend tot de Nederlandse Centrale Autoriteit (CA). De zaak is bij de CA geregistreerd onder

Verzoek en verweer

De moeder verzoekt – met verklaring uitvoerbaar bij voorraad –:

I. te bevelen dat geboren op te Odesa in Oekraïne, onmiddellijk, doch uiterlijk vóór 15 juli 2026 dient terug te keren naar zijn gewone verblijfplaats in Oekraïne, althans dat de terugkeer zal plaatsvinden op een datum en wijze als de rechtbank in goede justitie juist zal achten, waarbij de vader de minderjarige primair dient af te geven aan de moeder, dan wel subsidiair op de te bepalen datum terug dient te brengen naar Oekraïne, meer specifiek Odesa, Oekraïne, althans de plek waar de gewone verblijfplaats is gelegen, dan wel indien de vader dit nalaat, te bevelen dat de vader de minderjarige op eerste verzoek dient af te geven aan de moeder of een nader te bepalen derde persoon met een geldig reisdocument, zodat de moeder de minderjarige alsnog zelfstandig kan teruggeleiden naar Oekraïne;

II. op grond van artikel 13, vierde lid, van de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering een gecertificeerde instelling als bedoeld in artikel 1.1 van de jeugdwet te belasten met de voorlopige voogdij over de minderjarige

De vader heeft verweer gevoerd tegen het verzoek van de moeder.

Beoordeling

Rechtsmacht

Het verzoek van de moeder is gebaseerd op het Haagse Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen van 25 oktober 1980 (hierna: het Verdrag). Nederland en Oekraïne zijn partij bij het Verdrag.

De Nederlandse rechter heeft rechtsmacht om kennis te nemen van het onderhavige teruggeleidingsverzoek, indien de werkelijke verblijfplaats in Nederland is (zie HR 9 december 2011, ECLI:NL:HR:2011:BU2834). Naar het oordeel van de rechtbank is de werkelijke verblijfplaats echter niet vast te stellen. Onduidelijk is waar hij met de vader verblijft. In zo'n geval kan onder omstandigheden rechtsmacht worden toegekend aan de rechter van de verdragsstaat waar het kind vermoedelijk zijn werkelijke verblijfplaats heeft, of onder toepassing van de EU-Verordening Brussel I-bis (nr. 1215/2012) aan de rechter van de verdragsstaat van de laatst bekende werkelijke verblijfplaats van het kind, voor zover deze verblijfplaats niet al te ver in het verleden ligt. Uit de Basisregistratie Personen blijkt dat van november 2024 tot april 2025 ingeschreven heeft gestaan in Nederland. is in het voorjaar van 2025 bovendien inschreven op een school in Amsterdam, waar hij in juni 2025 naartoe zou gaan. Daarnaast heeft de vader treintickets overgelegd waaruit blijkt dat hij op 11 juni 2026 een reis per trein van Amsterdam naar Polen voor zichzelf en heeft geboekt met vertrek op 12 juni 2026 en stukken waaruit een verblijf in een hotel in Wroclaw, Polen blijkt van 13 tot en met 20 juni 2026. Er zijn echter geen tickets of andere documenten overgelegd waaruit blijkt dat de vader en eerder vanuit Polen naar Nederland zijn gereisd en waaruit de rechtbank zou kunnen afleiden dat het verblijf in Nederland een vakantie betrof. Ten slotte heeft de Nederlandse politie de vader en op of kort voor 11 juni 2026, dus direct voorafgaand aan het boeken van de treintickets en het vertrek naar Polen, gelokaliseerd in Nederland. De rechtbank gaat er gelet op het bovenstaande vanuit dat zijn laatst bekende werkelijke verblijfplaats in Nederland had, zodat aan de Nederlandse rechter rechtsmacht toekomt om over het teruggeleidingsverzoek te oordelen.

Op grond van artikel 11 lid 1 van de Uitvoeringswet internationale kinderontvoering (hierna: de Uitvoeringswet) is de rechtbank Den Haag bevoegd kennis te nemen van alle zaken met betrekking tot de gedwongen afgifte van een internationaal ontvoerd kind aan degene wie het gezag over het kind toekomt en de teruggeleiding van een zodanig kind over de Nederlandse grens.

Het Verdrag heeft – voor zover hier van belang – tot doel de onmiddellijke terugkeer te verzekeren van kinderen die ongeoorloofd zijn overgebracht naar of worden vastgehouden in een Verdragsluitende staat. Het Verdrag beoogt hiermee een zo snel mogelijk herstel van de situatie waarin het kind zich bevond direct voorafgaand aan de ontvoering of vasthouding. Een snel herstel van de aan de ontvoering of vasthouding voorafgaande situatie wordt geacht de schadelijke gevolgen hiervan voor het kind te beperken.

Ongeoorloofde overbrenging of vasthouding in de zin van artikel 3 van het Verdrag
Er is sprake van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde vasthouding in de zin van het Verdrag wanneer de overbrenging of het niet doen terugkeren geschiedt in strijd met een gezagsrecht ingevolge het recht van de staat waarin het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of vasthouding zijn gewone verblijfplaats had en dit recht alleen of gezamenlijk werd uitgeoefend op het tijdstip van het overbrengen of niet doen terugkeren, dan wel zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden (artikel 3 van het Verdrag).

Moment van overbrenging
Uit de stukken en dat wat op de zitting is besproken, is gebleken dat op of omstreeks 24 september 2025 met de vader vanuit Turkije naar Moldavië is gereisd. Het teruggeleidingsverzoek van de moeder ziet op dat moment van overbrenging, zodat de rechtbank dit zal beoordelen.

Gewone verblijfplaats
is op geboren in Odesa, Oekraïne. Uit de stukken en dat wat op de zitting is besproken, is de rechtbank gebleken dat de ouders op een bepaald moment ieder een huis hebben gekocht in Turkije. De huizen zijn bij elkaar in de buurt gelegen en de ouders zijn daar ieder met één kind gaan wonen. Beide kinderen hebben een verblijfsvergunning verkregen in Turkije. Vanuit Turkije zijn de ouders samen of apart van elkaar en met één of twee kinderen naar verschillende landen gereisd. Voorafgaand aan het moment van overbrenging verbleven beide ouders en beide kinderen in Turkije.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de gewone verblijfplaats voorafgaand aan de overbrenging naar Moldavië in Turkije was.

Gezagsrecht en ongeoorloofde overbrenging
Niet in geschil is dat het gezagsrecht gezamenlijk daadwerkelijk werd uitgeoefend op het tijdstip van de overbrenging, dan wel zou zijn uitgeoefend, indien de overbrenging niet had plaatsgevonden. Nu voorts niet in geschil is dat de moeder geen toestemming heeft gegeven voor de overbrenging naar Moldavië en vervolgens naar Nederland en dat de overbrenging naar Moldavië en vervolgens naar Nederland is geschied in strijd met het gezagsrecht van de moeder naar Turks recht, komt de rechtbank tot het oordeel dat de overbrenging naar Moldavië en vervolgens naar Nederland aangemerkt dient te worden als ongeoorloofd in de zin van artikel 3 van het Verdrag.

Onmiddellijke terugkeer in de zin van artikel 12 van het Verdrag
Ingevolge artikel 12 lid 1 van het Verdrag wordt de onmiddellijke terugkeer van een kind gelast wanneer er minder dan één jaar is verstreken tussen de overbrenging of het niet doen terugkeren van een kind en het tijdstip van indiening van het verzoek bij de rechtbank.

Nu er minder dan één jaar is verstreken tussen de overbrenging naar Moldavië en vervolgens naar Nederland en het tijdstip van indiening van het verzoek, komt de rechtbank niet toe aan de vraag of in Nederland is geworteld en dient in beginsel de onmiddellijke terugkeer te volgen.

Terugkeer naar een ander land dan de gewone verblijfplaats van het kind voorafgaand aan de overbrenging
Als uitgangspunt van het Verdrag geldt dat de onmiddellijke terugkeer van een kind wordt gelast naar het land van zijn gewone verblijfplaats voorafgaand aan de overbrenging. Dat is in dit geval Turkije. De moeder heeft echter gevraagd om teruggeleiding naar Oekraïne. Zij verblijft niet meer in Turkije en woont nu in Oekraïne.

De rechtbank overweegt dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van het Verdrag kan worden afgeleid dat een teruggeleidingsbevel beoogt de feitelijke situatie vóór de ontvoering van het kind te herstellen, wat in beginsel betekent dat een ontvoerd kind teruggeleid zal moeten worden naar de feitelijke omgeving van waaruit het is ontvoerd. Volgens het Toelichtend rapport van Pérez-Vera is het echter mogelijk hiervan af te wijken, bijvoorbeeld indien de achtergebleven ouder daar niet langer woont. De tekst van artikel 12 lid 1 van het Verdrag biedt daartoe ook ruimte en in de rechtspraak en literatuur wordt dit ook onderkend en onder omstandigheden toegestaan. De rechtbank zal dit in de onderstaande beoordeling meenemen.

Weigeringsgronden
Teruggeleiding zal niet plaatsvinden, indien sprake is van één of meer weigeringsgronden als bedoeld in artikel 13 van het Verdrag of van een omstandigheid als bedoeld in artikel 20 van het Verdrag.

De vader heeft betoogd dat sprake is van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag. De rechtbank overweegt als volgt.

Weigeringsgrond ex artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag
Op grond van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag is de rechter van de aangezochte Staat niet gehouden de terugkeer van het kind te gelasten, indien de persoon die zich tegen de terugkeer verzet, aantoont dat er een ernstig risico bestaat dat het kind door zijn terugkeer wordt blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar, dan wel op enigerlei andere wijze in een ondragelijke toestand wordt gebracht. Het doel en de strekking van het Verdrag brengen met zich dat deze weigeringsgrond restrictief moet worden uitgelegd.

De rechtbank is van oordeel dat de vader in het licht van de gemotiveerde betwisting van de moeder niet heeft aangetoond dat de situatie van artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag zich hier voordoet en overweegt daartoe het volgende.

De vader heeft zijn stelling dat zou worden blootgesteld aan een lichamelijk of geestelijk gevaar dan wel op enigerlei andere wijze in een ondragelijke toestand wordt gebracht indien hij zou moeten terugkeren naar de moeder in Oekraïne, onderbouwd met rapporten van psychologen. Bij het onderzoek dat door deze psychologen zou zijn gedaan, is de moeder niet betrokken. De rapporten zijn opgesteld op basis van het eenzijdige verhaal van de vader. De rechtbank kan daaruit niet concluderen dat sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag. De vader heeft daarnaast nog naar voren gebracht dat Oekraïne op dit moment onveilig is voor gelet op de oorlogssituatie in het land. De rechtbank overweegt daaromtrent dat de moeder onweersproken heeft gesteld dat het goed gaat en veilig is in het gebied waar de moeder woont, tegen de Moldavische grens aan. De scholen zijn daar open en de instanties werken door. Ook om die reden leidt

een terugkeer naar de moeder in Oekraïne niet tot een situatie als bedoeld in artikel 13 lid 1 sub b van het Verdrag.

Nu er geen sprake is van een van de weigeringsgronden, dient ingevolge artikel 12 lid 1 van het Verdrag de onmiddellijke terugkeer te volgen, in dit geval naar Oekraïne, omdat de moeder daar verblijft.

Afgifte aan de moeder
De moeder heeft primair afgifte aan haar verzocht. Hoewel de strekking van het Verdrag (en de Uitvoeringswet) is dat het kind wordt teruggeleid naar het land van herkomst, zal de rechtbank het verzoek tot afgifte aan de moeder toewijzen , nu zij dat in het belang acht, omdat de moeder inmiddels niet meer in Turkije, het land van herkomst, maar in Oekraïne woonachtig is.

Uitvoerbaar bij voorraad
Ingevolge artikel 13 lid 5 van de Uitvoeringswet schorst een eventueel hoger beroep de tenuitvoerlegging van de beschikking, tenzij de rechter in het belang van het kind op verzoek of ambtshalve anders bepaalt. De rechtbank acht het wenselijk dat een eventuele uitspraak in hoger beroep kan afwachten en zal het verzoek van de moeder om de beslissing uitvoerbaar bij voorraad te verklaren afwijzen. De rechtbank zal de terugkeer gelasten op uiterlijk 24 augustus 2026, zijnde de vierde dag na afloop van de termijn waarbinnen hoger beroep tegen onderhavige beslissing kan worden ingediend.

Bijzondere curator
De rechtbank acht het in het belang dat de bijzondere curator de uitspraak van de rechtbank (en eventueel de uitspraak van het Gerechtshof) met hem bespreekt. De rechtbank merkt ten overvloede op dat de benoeming van de bijzondere curator, voor zover er hoger beroep wordt ingesteld tegen deze beslissing, doorloopt tijdens de appelprocedure. Indien er geen hoger beroep wordt ingesteld dan beschouwt de rechtbank de werkzaamheden van de bijzondere curator voor deze procedure één maand na datum van deze beschikking als beëindigd.

Beslissing
De rechtbank:

*
gelast de terugkeer van de minderjarige:
- geboren op te Odesa, Oekraïne,
naar Oekraïne uiterlijk op 24 augustus 2026, waarbij de vader met de benodigde geldige reisdocumenten aan de moeder zal afgeven uiterlijk op 24 augustus 2026, opdat de moeder zelf mee terug kan nemen naar Oekraïne;

*
beschouwt – voor zover er geen hoger beroep wordt ingesteld tegen deze beslissing – de werkzaamheden van de bijzondere curator voor deze procedure met ingang van 6 september 2026 als beëindigd;

*
wijst af het meer of anders verzochte.

Deze beschikking is gegeven door mrs. en rechters, tevens kinderrechters, bijgestaan door mr. als griffier, en uitgesproken ter openbare zitting van 6 augustus 2026.

Van deze beschikking kan -voor zover er definitief is beslist- hoger beroep worden ingesteld binnen twee weken (artikel 13 lid 7 Uitvoeringswet internationale kinderontvoering) na de dag van de uitspraak door indiening van een beroepschrift ter griffie van het Gerechtshof Den Haag. In geval van hoger beroep zal de terechtzitting bij het hof - in beginsel - plaatsvinden in de derde of vierde week na deze beslissing.

AFSCHRIFT

Voor eensluidend afschrift.

De griffier van de rechtbank.

Verzenddatum: 25 september 2026

RECHTBANK DEN HAAG

Voor ~~grosse~~ / afschrift

25 SEP. 2026

D

APOSTILLE

(Convention de La Haye du 5 octobre 1961)

1. Country: THE NETHERLANDS
   This public document
2. has been signed by
3. acting in the capacity of acting clerk to Den Haag District Court
4. bears the seal/stamp of aforesaid District Court

Certified

5. in Den Haag
6. on 28-09-2026
7. by the registrar of the district court of Den Haag
8. no.
9. Seal/stamp:
10. Signature:

рішення

ГААЗЬКИЙ ОКРУЖНИЙ СУД

Колегія суддів
Номер клопотання: FA RK
Номер справи:
Дата ухвали: 6 серпня 2026 року

Міжнародне викрадення дитини

Ухвала щодо клопотання, що надійшло 19 червня 2026 року від:

матері,
яка проживає за адресою, відомою суду,
адвокат: м.

Зацікавленою стороною визнається

далі — батько,
який проживає за адресою, відомою суду.

Інформатором вважається:
Фонд «Армія спасіння» з питань захисту молоді та реабілітації, який виконує функції тимчасового опікуна щодо зазначеного нижче неповнолітнього.

Процедура
Згідно з постановою цього суду від 24 червня 2026 року, на загальнонаціональну організацію «Фонд Армії Спасіння з питань захисту молоді та реабілітації» покладено обов'язки тимчасової опіки над з 24 червня 2026 року до 08 липня 2026 року включно. Ухвалення будь-яких подальших рішень відкладено.

Згідно з постановою від 07 липня 2026 року, оформленою в письмовій формі 09 липня 2026 року, цього суду Фонду «Армія спасіння» з питань захисту молоді та реабілітації доручено тимчасове опікунство над з 08 липня 2026 року до моменту — за умови, що клопотання матері про повернення буде задоволено — виконання рішення про повернення.

Ухвалою цього суду від 9 липня 2026 року пані магістр наук, була призначена спеціальним опікуном Ухвалення будь-яких подальших рішень відкладено.

Суд знову ознайомився з матеріалами справи, серед яких тепер також:
- електронні листи від 5 липня 2026 року з додатками від батька;
- електронні листи від 6 липня 2026 року від батька;
- електронне повідомлення від 10 липня 2026 року від батька;
- електронні повідомлення від 14 липня 2026 року з додатками від батька;
- електронне повідомлення від 15 липня 2026 року від батька;
- електронне повідомлення від 17 липня 2026 року з додатками від батька;
- звіт спеціального опікуна від 21 липня 2026 року;
- електронне повідомлення від 21 липня 2026 року від батька;
- форма F9 від 21 липня 2026 року від матері;
- лист від 22 липня 2026 року від матері;
- електронне повідомлення від 23 липня 2026 року від батька.

було надано можливість висловити свою думку, але він не скористався нею.

23 липня 2026 року розгляд справи на засіданні колегіальної палати було продовжено. На засіданні були присутні:
- мати (онлайн), яку супроводжували її адвокат та перекладач (онлайн);
- батько (онлайн) та перекладач (онлайн);

- спеціальний опікун (онлайн);
- [redacted] від імені Ради з питань захисту дітей (далі — Рада);
- [redacted] від імені Армії спасіння (далі — сертифікована установа).

Факти
- Батько та мати уклали шлюб [redacted] року в Одесі, Україна. Рішенням Приморського районного суду м. Одеси від [redacted] року шлюб між батьками було розірвано.
- Сторони є батьками:
- [redacted] народжений [redacted] року в Одесі, Україна (далі — [redacted]
- [redacted] народжений [redacted] року в Одесі, Україна (далі — [redacted]
- Батьки спільно здійснюють батьківські права.
- Мати має українське та американське громадянство. Батько та [redacted] мають українське громадянство.
- Мати звернулася до Центрального органу (СА) Нідерландів. Справа зареєстрована в СА під номером ІКО № [redacted]

Позов та заперечення
Мати подає позов — із заявою про його попереднє виконання —:
I. постановити, що [redacted] який народився [redacted] року в Одесі, Україна, повинен негайно, але не пізніше 15 липня 2026 року, повернутися до свого постійного місця проживання в Україні, або принаймні щоб повернення відбулося у термін та у спосіб, які суд визнає належними з огляду на вимоги справедливості, причому батько повинен, у першу чергу, передати неповнолітнього матері, або, як альтернатива, у визначений термін повернути його до України, а саме до Одеси, Україна, або принаймні до місця, де знаходиться постійне місце проживання [redacted] або, якщо батько цього не зробить, постановити, що батько повинен передати неповнолітнього на першу вимогу матері або третій особі, яка буде визначена пізніше, з дійсним проїзним документом, щоб мати могла самостійно повернути неповнолітнього до України;
II. на підставі статті 13, четвертого пункту, Закону про виконання рішень у справах про міжнародне викрадення дітей доручити сертифікованій установі, передбаченій у статті 1.1 Закону про молодь, тимчасове опікунство над неповнолітнім [redacted]

Батько висунув заперечення проти клопотання матері.

Оцінка
Юрисдикція
Заява матері ґрунтується на Гаазькій конвенції про цивільно-правові аспекти міжнародного викрадення дітей від 25 жовтня 1980 року (далі — Конвенція). Нідерланди та Україна є учасниками Конвенції.

Нідерландський суд має юрисдикцію розглядати даний запит про повернення, якщо фактичне місце перебування [redacted] знаходиться в Нідерландах (див. рішення Верховного суду від 9 грудня 2011 року, ECLI:NL:HR:2011:BU2834). Однак, на думку суду, фактичне місце перебування [redacted] встановити неможливо. Незрозуміло, де саме він перебуває разом із батьком. У такому випадку за певних обставин юрисдикція може бути надана суду держави-учасниці конвенції, де, ймовірно, знаходиться фактичне місце перебування дитини, або, відповідно до Регламенту ЄС «Брюссель I-bis» (№ 1215/2012) — суду держави-учасниці Конвенції, де знаходиться останнє відоме фактичне місце перебування дитини, за умови, що це місце перебування не належить до надто віддаленого минулого. З Базового реєстру осіб випливає, що [redacted] був зареєстрований у Нідерландах з листопада 2024 року по квітень 2025 року. Крім того, навесні 2025 року [redacted] був зарахований до школи в Амстердамі, куди він мав піти в червні 2025 року. Крім того, батько надав залізничні квитки, з яких випливає, що 11 червня 2026 року він забронював для себе та [redacted] поїздку поїздом з Амстердама до Польщі з відправленням 12 червня 2026 року, а також документи, що підтверджують проживання в готелі у Вроцлаві, Польща, з 13 по 20 червня 2026 року включно. Однак не було надано жодних квитків чи інших документів, які б свідчили про те, що батько та [redacted] раніше подорожували з Польщі до Нідерландів, і на підставі яких суд міг би зробити висновок, що перебування в Нідерландах було пов'язане з відпусткою. Нарешті, нідерландська поліція встановила місцеперебування батька та [redacted] в Нідерландах 11 червня 2026 року або незадовго до цієї дати, тобто безпосередньо перед бронюванням залізничних квитків та від'їздом до Польщі. З огляду на вищезазначене суд виходить з того, що останнім відомим фактичним місцем перебування [redacted] були Нідерланди, отже, нідерландський суд має юрисдикцію для винесення рішення щодо клопотання про повернення.

Відповідно до статті 11, пункту 1 Закону про виконання рішень у справах про міжнародне викрадення дітей (далі — «Закон про виконання рішень»), суд міста Гааги має юрисдикцію розглядати всі справи,

що стосуються примусової видачі дитини, яка стала жертвою міжнародного викрадення, особі, якій належить право опіки над дитиною, а також повернення такої дитини через кордон Нідерландів.

Метою Конвенції — у тій мірі, в якій це має значення в даному випадку — є забезпечення негайного повернення дітей, яких незаконно вивезли до держави-учасниці Конвенції або утримують у ній. Таким чином, Конвенція спрямована на якнайшвидше відновлення ситуації, в якій перебувала дитина безпосередньо перед викраденням або утриманням. Вважається, що швидке відновлення ситуації, що існувала до викрадення або утримання, дозволяє обмежити шкідливі наслідки цих дій для дитини.

Незаконне переміщення або утримання в розумінні статті 3 Конвенції. Про незаконне переміщення або незаконне утримання в розумінні Конвенції йдеться тоді, коли переміщення або відмова у поверненні відбуваються всупереч праву на опіку відповідно до законодавства держави, в якій дитина мала постійне місце проживання безпосередньо перед її переміщенням або утриманням мало своє звичайне місце проживання, і це право здійснювалося самостійно або спільно на момент перевезення або відмови у поверненні, або здійснювалося б, якби така подія не відбулася (стаття 3 Конвенції).

Момент перевезення
З матеріалів справи та того, що було обговорено на засіданні, з'ясувалося, що [redacted] 24 вересня 2025 року або приблизно в цей час разом із батьком виїхав із Туреччини до Молдови. Заява матері про повернення дитини стосується саме цього моменту перевезення, тому суд розгляне це питання.

Постійне місце проживання
[redacted] народився [redacted] року в Одесі, Україна. З документів та того, що було обговорено на засіданні, суду стало відомо, що в певний момент батьки придбали кожен по одному будинку в Туреччині. Будинки розташовані поруч один з одним, і батьки оселилися там, кожен із однією дитиною. Обидві дитини отримали дозвіл на проживання в Туреччині. З Туреччини батьки разом або окремо, з однією чи двома дітьми, подорожували до різних країн. Напередодні моменту перевезення обидва батьки та обидві дитини перебували в Туреччині.

З огляду на вищевикладене суд вважає, що до перевезення до Молдови постійним місцем проживання [redacted] була Туреччина.

Право опіки та незаконне переміщення
Не є предметом спору те, що право опіки на момент переміщення фактично здійснювалося спільно, або ж здійснювалося б, якби переміщення не відбулося. Оскільки також не є предметом спору те, що мати не давала згоди на перевезення до Молдови, а потім до Нідерландів, і що перевезення [redacted] до Молдови, а потім до Нідерландів відбулося всупереч праву материнської опіки за турецьким законодавством, суд дійшов висновку, що вивезення [redacted] до Молдови, а потім до Нідерландів слід визнати неправомірним у розумінні статті 3 Конвенції.

Негайне повернення у значенні статті 12 Конвенції
Відповідно до статті 12, пункту 1 Конвенції, негайне повернення дитини наказується, якщо між її переміщенням або невиконанням зобов'язання щодо повернення та моментом подання заяви до суду минуло менше одного року.

Оскільки з моменту перевезення [redacted] до Молдови, а потім до Нідерландів до моменту подання клопотання минуло менше ніж один рік, суд не розглядає питання про те, чи [redacted] має міцні зв'язки з Нідерландами, і, як правило, має відбутися його негайне повернення.

Повернення до країни, відмінної від країни звичайного місця проживання дитини до її переміщення
Відповідно до Конвенції, засадою є те, що дитину необхідно негайно повернути до країни її постійного місця проживання до моменту вивезення. У даному випадку це Туреччина. Однак мати подала клопотання про повернення дитини до України. Вона більше не перебуває в Туреччині, а зараз проживає в Україні.

Суд вважає, що з історії укладення Конвенції можна зробити висновок, що рішення про повернення має на меті відновити фактичну ситуацію, яка існувала до викрадення дитини, що, в принципі, означає, що викрадену дитину необхідно повернути у фактичне середовище, з якого її викрали. Однак, згідно з Пояснювальною доповіддю Переса-Вери, можливі відхилення від цього правила, наприклад, якщо батько чи мати, що залишився(лася) з дитиною, більше не проживає там. Текст статті 12, пункту 1 Договору також передбачає таку можливість, і в судовій практиці та юридичній літературі це також визнається та за певних обставин допускається. Суд врахує це у наведеному нижче розгляді справи.

Підстави для відмови

Повернення не відбудеться, якщо мають місце одна або кілька підстав для відмови, передбачених статтею 13 Конвенції, або обставина, передбачена статтею 20 Конвенції.

Батько стверджував, що в даному випадку має місце стаття 13, пункт 1, підпункт b Конвенції. Суд висловлює такі міркування.

Підстава для відмови відповідно до статті 13, пункту 1, підпункту b Конвенції
Відповідно до статті 13, пункту 1, підпункту b Конвенції суддя держави, до якої звернулися, не зобов'язаний видавати наказ про повернення дитини, якщо особа, яка виступає проти повернення, доведе, що існує серйозний ризик того, що внаслідок повернення дитина буде піддана фізичній або психічній небезпеці або будь-яким іншим чином опиниться в нестерпних умовах. Мета та зміст Конвенції передбачають, що ця підстава для відмови має тлумачитися обмежувально.

Суд вважає, що, з огляду на обґрунтовані заперечення матері, батько не довів, що в даному випадку має місце ситуація, передбачена статтею 13, пунктом 1, підпунктом b Конвенції, і з цього приводу висловлює такі міркування.

Батько підкріпив своє твердження про те, що [redacted] може зазнати фізичної чи психічної небезпеки або опинитися в нестерпних умовах, якщо йому доведеться повернутися до матері в Україну, висновками психологів. У дослідженні, яке нібито проводили ці психологи, мати не брала участі. Висновки складені на основі однобічної версії подій, викладеної батьком. Суд не може на їхній підставі зробити висновок про наявність ситуації, передбаченої статтею 13, пунктом 1, підпунктом b Конвенції. Крім того, батько зазначив, що Україна наразі є небезпечною для [redacted] з огляду на воєнну ситуацію в країні. З цього приводу суд враховує, що мати беззаперечно стверджувала, що в районі, де вона проживає, поблизу кордону з Молдовою, ситуація є спокійною та безпечною. Школи там працюють, а державні органи продовжують виконувати свої функції. Також з цієї причини повернення [redacted] до матері в Україну не призведе до ситуації, передбаченої статтею 13, пунктом 1, підпунктом b Конвенції.

Оскільки жодна з підстав для відмови не має місця, відповідно до статті 12, пункту 1 Конвенції, має відбутися негайне повернення [redacted] у даному випадку до України, оскільки там проживає його мати.

Передача дитині матері
Мати в першу чергу звернулася з проханням про передачу [redacted] їй. Хоча суть Конвенції (та Закону про її виконання) полягає в тому, щоб дитину повернули до країни походження, суд задовольнить клопотання про передачу [redacted] матері, оскільки вважає це в інтересах [redacted] адже на даний момент мати проживає вже не в Туреччині, країні походження, а в Україні.

Підлягає виконанню з моменту винесення
Відповідно до статті 13, пункту 5 Закону про виконання, подання апеляції призупиняє виконання рішення, якщо тільки суддя в інтересах дитини на прохання сторони або за власною ініціативою не вирішить інакше. Суд вважає за доцільне, щоб [redacted] міг дочекатися можливого рішення в апеляційній інстанції, і відхилить клопотання матері про визнання рішення таким, що підлягає виконанню за наявності необхідних умов. Суд постановить про повернення не пізніше 24 серпня 2026 року, тобто на четвертий день після закінчення строку, протягом якого може бути подана апеляція на дане рішення.

Спеціальний опікун
Суд вважає, що в інтересах [redacted] щоб спеціальний опікун обговорив з ним рішення суду (а також, у разі необхідності, рішення Апеляційного суду). Суд зазначає, що призначення спеціального опікуна, у разі подання апеляції на це рішення, залишається чинним протягом апеляційного розгляду. У разі, якщо апеляція не буде подана, суд вважатиме діяльність спеціального опікуна в рамках цієї справи завершеною через один місяць після дати винесення цього рішення.

Рішення
Суд:
*
постановляє повернути неповнолітнього:
- [redacted] народженого [redacted] року в Одесі, Україна, до України не пізніше 24 серпня 2026 року, при цьому батько [redacted] повинен передати матері необхідні дійсні проїзні документи не пізніше 24 серпня 2026 року, щоб мати могла самостійно повернути [redacted] до України;

*

вважає — за умови, що щодо цього рішення не буде подано апеляції — діяльність спеціального куратора в рамках цієї процедури завершеною з 6 вересня 2026 року;

*

відхиляє інші або додаткові вимоги.

Цю ухвалу винесли судді [redacted] та [redacted] які також є суддями у справах неповнолітніх, за участю пана [redacted] в якості секретаря суду, і оголосили її на відкритому засіданні 6 серпня 2026 року.

/підписано/ /підписано/

Щодо цього рішення — у тій мірі, в якій воно є остаточним — можна подати апеляцію протягом двох тижнів (стаття 13, пункт 7 Закону про виконання рішень у справах про міжнародне викрадення дітей) з дня винесення рішення шляхом подання апеляційної скарги до канцелярії Апеляційного суду Гааги. У разі подання апеляції судове засідання в апеляційному суді — як правило — відбудеться на третьому або четвертому тижні після ухвалення цього рішення.

КОПІЯ
Завірена копія.
Секретар суду.
6 серпня 2026 року

Для засвідченої копії

25 ВЕРЕСНЯ 2026 РОКУ

Секретар суду

Кругла печатка:
Окружний суд Гааги
/Підпис/

АПОСТИЛЬ
(Гаазька конвенція від 5 жовтня 1961 року)

1. Країна: НІДЕРЛАНДИ
Цей офіційний документ
2. підписав(ла) [redacted]
3. який(а) діє як виконувач обов'язків секретаря Окружного суду Гааги;
4. скріплений печаткою/штампом зазначеного Окружного суду.

Підтверджено

5. у м. Гаага 6. дата: 28.09.2026
7. ким: реєстратором Окружного суду Гааги
8. за №: [redacted]
9. Печатка/штамп: 10. Підпис:
Тиснена печатка:
Окружний суд Гааги /Підпис/
[redacted]

Переклад тексту цього документа з нідерландської мови на українську мову виконав перекладач [redacted]

Місто

Одеса, Україна дванадцятого жовтня дві тисячі двадцять шостого року.

Я, [redacted] І.І., приватний нотаріус Одеського міського нотаріального округу, засвідчую справжність підпису перекладача [redacted] який зроблено у моїй присутності.

Особу перекладача встановлено, її дієздатність та кваліфікацію перевірено.

Зареєстровано в реєстрі №

Приват

Прошито, пронумеровано